

פרק 76

הפסקה עם המוודה: עלויות שקועות

ריאן פל'ורן ירדה במדרגות האבן המחוספסת והטיח הגס, משאירה לחש לזמזום דולק בין הלפידים, מחזיקה את שרביטה מורם בפערים שבין אור לאור.

היא הגיעה למערת האבן הריקה בעלת הפתחים האפלים הרבים, המוארת בלפיד בסגנון עתיק שנדלק כשנכנסה.

לא היה שם איש, עדיין, ולאחר דקות ארוכות של עמידה עצבנית, היא החלה ליצור בשינוי-צורה ספה מרופדת גדולה מספיק לשני אנשים שישבו עליה, או אפילו שישכבו עליה. שרפרף עץ פשוט היה קל יותר, היא הייתה יכולה לעשות זאת בחמש-עשרה שניות, אבל – טוב –

אפילו לאחר שסיימה ליצור את הספה, פרופסור סנייף לא הגיע, והיא התיישבה בצד השמאלי של הספה, הדופק שלה פועם בגרונה. משום מה היא נעשתה עצבנית יותר, לא פחות, בזמן שהעיכוב התארך.

היא ידעה שזו הפעם האחרונה.

הפעם האחרונה לפני שכל הזיכרונות הללו יעלמו, וריאן פל'ורן תמצא את עצמה במערה מסתורית, תוהה מה קורה.

היה בזה משהו שהרגיש כמו מוות.

הספרים אמרו שלחש זיכרון שמוטל כהלכה אינו מזיק, אנשים שוכחים דברים כל הזמן. אנשים חולמים, ואז מתעוררים בלי לזכור את החלומות שלהם. לחש זיכרון אפילו לא יוצר הרבה אי-רציפות, פשוט רגע קצר של חוסר-התמצאות; זה כמו הסחת-דעת מרעש חזק שגורמת לקטיעת קו המחשבה. זה מה שכתוב בספרים, וזו הסיבה שלחשי זיכרון אושרו על ידי משרד הקסמים למטרות ממשלתיות.

אבל בכל זאת, המחשבות האלו, המחשבות שהיא חושבת עכשיו; בקרוב לאיש לא יהיה אותן. כשהיא מביטה לעתיד, אין איש שישלים את המחשבות שהיא לא תספיק לסיים לחשוב. אפילו אם היא תצליח לקשור את כל הקצוות הפתוחים בתודעתה בדקה הקרובה, לא יוותר מזה דבר לאחר מכן. האין זה מה שתחשוב עליו, אם אתה עומד למות בעוד דקה?

ואז נשמע קול צעדים שקטים...

סוורוס סנייף נכנס למערה.

עיניו התמקדו בספת הישיבה, והבעה מוזרה חצתה את פניו; מוזרה משום שלא הייתה אירונית, או כועסת, או קרה.

"תודה לך, העלמה פל'ורן", אמר סנייף בשקט, "זה מאוד מתחשב מצידך." המורה לשיקויים הוציא את שרביטו והטיל את לחשי הפרטיות הרגילים, ואז הוא התקרב לעברה והתיישב בכבדות לצידה על הספה.

כעת הדופק שלה פעם בחוזקה מסיבה אחרת לגמרי.

היא הסתובבה באיטיות להביט בפרופסור סנייף, וראתה שראשו שעון לאחור על הספה, עיניו עצומות. לא ישן, עם זאת. פניו נראו מתוחות, לא רגועות, כאובות.

היא ידעה – לפתע היא הייתה בטוחה – שהיא מורשית לראות זאת רק משום שהיא לא תזכור זאת לאחר מכן; ושאיש לפניו לא הורשה לראות זאת.

השיחה הנואשת שהתנהלה בתוך תודעתה של ריאן פל'ורן נשמעה בערך כך: אני יכולה פשוט להישען ולנשק אותו, את יצאת לגמרי מדעתך הזעירה, העיניים שלו עצומות אני מתערבת שהוא לא יעצור אותי בזמן, אני מתערבת שיעברו שנים עד שמישהו ימצא את הגופה שלך –

אבל פרופסור סנייף פקח אז את עיניו (למרבה הרווחה והאכזבה הפנימיות שלה), ואמר בקול רגיל יותר, "התשלום שלך, העלמה פל'ורן." הוא שלף אבן אודם מגלימותיו, חתוכה על פי הסטנדרט של גרינגרוטס. "חמישים פאות. לא איפגע אם תספרי אותן."

היא הושיטה יד רועדת, מקווה שסנייף יצמיד את האודם לאצבעותיה, שתרגיש את מגע עורו החי כנגד עורה שלה –

אבל במקום זאת סנייף פשוט הרים מעט את ידו ושמט את האודם לידה, ואז נשען לאחור בחזרה אל הספה. "את תזכרי שמצאת אותה מונחת על רצפת המערה כשבאת לסייר פה," אמר סנייף. "ומכיוון שאיש פרט לך לא יאמין לזה, את תזכרי שחשבת שיהיה פחות בעייתי אם תפקידי את הכסף בכספת נפרדת בגרינגרוטס."

לזמן מה נשמע רק קול הפיצוץ של הלפיד.

"למה –" אמרה ריאן פל'ורן. הוא יודע שלא אזכור. "למה עשית את זה? כלומר – אמרת לי לומר לך איפה יהיו בריונים, ומי הם יהיו, אבל לא האם גריינג'ר תהיה שם. ואני יודעת, מאיך שמחולל-הזמן עובד, שאם אתה רוצה לגרום לזה שגריינג'ר תהיה שם, אסור לך לדעת האם זה כבר קרה. אז הבנתי שאנחנו היינו אלה שאמרנו לה לאן ללכת. נכון?"

סנייף הנהן מבלי לדבר. עיניו היו עצומות שוב.

"אבל," אמרה ריאן, "לא הבנתי למה עזרת לה. ועכשיו – אחרי מה שעשית לגריינג'ר באולם הגדול – אני לא מבינה בכלל." ריאן מעולם לא חשבה על עצמה כנחמדה במיוחד. היא לא ממש הקדישה תשומת לב לשערורייה מסביב לגנרל אור-השמש. אבל משהו בלעזור לגריינג'ר להילחם בבריונים גרם לה... טוב, היא התרגלה לחשוב על זה בתור הצד של הטובים, ולחשוב על עצמה כעל מישהי מהצד של הטובים. והיא גילתה שהיא די אוהבת את זה. קשה פשוט לוותר על זה. "למה עשית את זה, פרופסור סנייף?"

סנייף הניד בראשו, פניו מתכווצות.

"האם –" אמרה ריאן בקול מהוסס. "כלומר – כל עוד אנחנו פה – האם יש משהו שאתה רוצה לדבר עליו?" היה משהו שהיא רצתה לומר, אבל היא לא הצליחה לגרום למילים לבקוע מפיה.

"אני יכול לחשוב על עניין אחד," אמר סנייף לאחר הפסקה. "אם את מעוניינת, העלמה פל'ורן."

עיניו של סנייף היו עצומות עדיין, אז היא לא יכולה פשוט להניד בראשה. קולה כמעט נשבר כשהכריחה את עצמה לומר "כן."

"ישנו נער מסויים בכיתה שלך שמחבב אותך, העלמה פלת'ורן", אמר סנייף מאחורי עיניו העצומות. "לא אומר את שמו. אבל הוא מביט בך כל פעם שאת חוצה את החדר, כשהוא חושב שאת לא שמה לב. הוא חולם עלייך ורוצה להיות איתך, אבל הוא מעולם לא ביקש ממך ולו נשיקה."

ליבה החל לפעום חזק יותר.

"אנא אמרי לי את האמת, העלמה פלת'ורן. מה את חושבת על הנער הזה?"

"ובכן - היא אמרה. היא גמגמה. "אני חושבת - שלא לבקש אפילו נשיקה אחת - זה -"

עצוב.

פשוט עלוב.

"חולשה", היא אמרה, קולה רועד.

"אני מסכים", אמר סנייף. "אבל נניח שהנער עזר לך. האם היית חושבת שאת חייבת לו נשיקה, לו ביקש?"

היא שאפה אוויר בחדות -

"או שהיית חושבת, "המשיך סנייף, עיניו עדיין עצומות, "שהוא פשוט מעיק?"

המילים דקרו אותה כמו סכין והיא לא הצליחה שלא להשתנק בקול רם.

עיניו של סנייף נפקחו ומבטו פגש בשלה מעבר לספה.

ואז המורה לשיקויים החל לצחוק, גיחוכים קטנים ועצובים.

"לא, לא את, העלמה פלת'ורן!" אמר סנייף. "לא את! אנחנו באמת מדברים על נער. אחד שלומד איתך שיקויים, למעשה."

"הו." היא אמרה. היא ניסתה להיזכר מה סנייף אמר לפני כן, מרגישה מעורערת למדי כעת שחשבה על איזה נער מביט בה בדממה. "טוב, אמ, במקרה הזה. זה קצת קריפי, למעשה. מי זה?"

המורה לשיקויים הניד בראשו. "זה לא משנה", אמר סנייף. "מתוך סקרנות, מה היית חושבת אם הנער עדיין היה מאוהב בך שנים לאחר מכן?"

"אמ, היא אמרה, מרגישה מבולבלת מעט, "שזה עלוב לגמרי?"

הלפיד השמיע קולות פיצוח במערה.

"זה מוזר", אמר סנייף בשקט. "היו לי שני מורים, במרוצת ימיי. שניהם היו חדי-אבחנה ביותר, ואיש מהם לא אמר לי על דברים שלא ראיתי. ברור למדי למה הראשון לא אמר דבר, אבל השני..." פניו של סנייף התכווצו. "אני מניח שאהיה חייב להיות תמים כדי לשאול מדוע הוא שתק."

השקט התארך, בעוד ריאן מנסה בייאוש לחשוב על משהו נוסף לומר.

"זה מוזר", אמר סנייף, קולו עדיין רך, "להביט לאחור אחרי שלושים ושתיים שנים בסך הכל, ולתהות מתי החיים שלך נהרסו מעבר לכל תקנה. האם זה הוכרע בשבילי כשמצנפת המיון צעקה 'סלית'רין!'? זה לא נראה

הוגן, משום שלא ניתנה לי שום בחירה; מצנפת המיון דיברה ברגע שנגעה בראשי. אך עם זאת, אני יכול לטעון שטעתה בקריאתה. מעולם לא הערכתי ידע לשם עצמו. לא הייתי נאמן לאישה היחידה לה קראתי ידידה. מעולם לא הייתי טיפוס של זעם צדקני, אז ועכשיו. אומץ? אין גבורה בסיכון חיים שכבר נהרסו. הפחדים הקטנים שלי תמיד שלטו בי, ומעולם לא סטייתי משום דרך בה צעדתי בגלל הפחדים הללו. לא, מצנפת המיון לא הייתה יכולה לשים אותי בבית שלה. אולי האובדן האחרון שלי הוכרע, כבר אז. האם זה הוגן, אני שואל, אפילו אם מצנפת המיון קוראת נכונה? האם זה הוגן שלילדים מסוימים יהיה יותר אומץ מלאחרים, וכך יישפטו חייו של אדם?"

ריאן פלט'ורן החלה להבין שלא היה לה שמץ של מושג מיהו המורה לשיקויים, ולמרבה הצער כל העומק האפל והנסתר הזה לא עזר לה עם הבעיה שלה.

"אבל לא," אמר סנייפ. "אני יודע איפה זה השתבש בפעם האחרונה. אני יכול לאתר את היום והשעה בהם החמצתי את ההזדמנות האחרונה שלי. העלמה פלט'ורן, האם מצנפת המיון הציעה לך את רייבנקלו?"

"כן," היא אמרה בלי לחשוב.

"האם את טובה בחידות?"

"כן," היא אמרה שוב, משום שיהיה מה שיהיה מה שפרופסור סנייפ עומד לומר, היא לא הייתה שומעת זאת אם הייתה אומרת לא.

"אני נורא בחידות," אמר סנייפ בקול מרוחק. "פעם ניתנה לי חידה לפתור, ולא הבנתי אפילו את החלק הפשוט ביותר עד שהיה מאוחר מדי. חשבתי שפשוט שמעתי אותה במקרה כשצותתי, כשלמעשה אני הייתי זה שצותתו לו. אז מכרתי את החידה שלי לאחר, ואז חורבן חיי חצה את נקודת האל-חזור." קולו של סנייפ עדיין היה מרוחק, נשמע מהורהר יותר ממלא צער. "ואפילו כעת, אני מבין דבר בעל חשיבות. אמרי לי, העלמה פלט'ורן, נניח שאדם מחזיק סכין, והוא מועד על תינוק ודוקר את עצמו. האם היית אומרת, "קולו של סנייפ נעשה נמוך, כאילו הוא מחקה קול עמוק יותר, "שבכוחו להביס אותך?"

"אמ... לא?" היא אמרה בהיסוס.

"אז מה זה אומר, שיש לך הכוח להביס מישהו?"

ריאן חשבה על החידה. (מייחלת, ולא לראשונה בחייה, שהייתה בוחרת ברייבנקלו, ושתלך לעזאזל מורת הרוח של הוריה; אבל מצנפת המיון מעולם לא הציעה לה גריפינדור.) "ובכן..." ריאן אמרה. היא התקשתה לנסח את מחשבותיה במילים. "זה אומר שיש לך את הכוח, אבל אתה לא מייב לעשות זאת. זה אומר שתוכל לעשות זאת אם תנסה -"

"בחירה," אמר המורה לשיקויים באותה נימה מרוחקת, כאילו הוא לא דיבר איתה כלל. "תהיה בחירה. נראה כאילו זה מה שמשתמע מהחידה. והבחירה הזו אינה מובנת מאליה לבוחר, משום שהחידה לא אומרת, יבס, אלא בכוחו להביס. איך גבר בוגר מסמן תינוק כשווה לו?"

"מה?" שאלה ריאן. היא לא הבינה את זה כלל.

"לסמן תינוק זה קל. כל קללה אפלה חזקה תייצר צלקת תמידית. אבל את זה ניתן לעשות לכל ילד. איזה סימן יסמל שתינוק הוא שווה לך?"

היא אמרה את הדבר הראשון שעלה בדעתה. "אם תחתום על חוזה אירוסין, זה יסמן שתהיה שווה לו יום אחד, כשיגדל ותחתנו."

"זה..." אמר סנייף. "זה כנראה לא זה, העלמה פלת'ורן, אבל תודה לך על שניסית." האצבעות העדינות והארוכות, שחושלו בערבוב שיקויים בדיוק שלא יאומן, עלו ועיסו את רקותיו. "זה יכול להביא אותי לכדי שיגעון, שכל כך הרבה נתלה במילים כה שברירות. כוח שהוא לא מכיר... זה מוכרח להיות יותר מאשר לחש לא ידוע כלשהו. לא משהו שהוא יוכל לרכוש פשוט בעזרת אימון ולמידה. כישרון טבעי כלשהו? איש לא יכול ללמוד להיות מטמורפמאגוס... אך עם זאת, זה לא ממש נראה כמו כוח שהוא לא מכיר. אני גם לא מבין איך אחד מהם יכול להשמיד הכל פרט לזכר מהשני; אני יכול לראות זאת בכיוון אחד, אבל לא בשני..." המורה לשיקויים נאנח. "וכל זה לא אומר לך דבר, נכון, העלמה פלת'ורן? המילים הן לא כלום. המילים הן צללים. הייתה זו האינטונציה שלה שנשאה את המשמעות וזה משהו שמעולם לא הצלחתי..."

קולו של המורה לשיקויים דעך, בעוד ריאן בוהה בו.

"נבואה?" ריאן אמרה בציוץ גבוה. "שמעת נבואה?" היא למדה גילוי-עתידות חודשיים לפני שפרשה בגועל, וזה כל מה שידעה על איך זה עובד.

"אנסה דבר אחד אחרון," אמר סנייף. "משהו שלא ניסיתי קודם. העלמה פלת'ורן, הקשיבי לנימה של קולי, לדך שבה אני אומר זאת, ואמרי לי מה את חושבת שזה אומר. את יכולה לעשות זאת? יופי," אמר סנייף כשהנהנה בצייתנות, אם כי היא לא הייתה בטוחה כלל מה היא אמורה לעשות.

ואז סוורוס סנייף נשם נשימה עמוקה ודיקלם, "כי שתי רגשות שונות אלו לא תוכלנה להתקיים באותו החולם."

זה שלח צמרמורות במורד גבה, תחושה שהתגברה משום שידעה שהמילים החלולות הללו נאמרו בחיקוי של נבואה אמיתית. מעורערת, היא פלטה את הדבר הראשון שעלה במוחה, שאולי הושפע מחברתה הנוכחית. "שתי התערובות הללו לא יכולות להתקיים באותה הקדרה?"

"אבל למה לא, העלמה פלת'ורן? מה המשמעות של הצהרה כזו? מה באמת נאמר לנו?"

"אה..." היא הסתכנה בניחוש. "אם שתי התערובות יתערבבו, הן יעלו באש וישרפו את הקדרה?"

פניו של סנייף לא שינו את הבעתו.

"ייתכן," אמר סנייף לבסוף, אחרי שישבו על הספה בשתיקה נוראית שהרגישה כאילו נמשכה דקות ארוכות. "זה יסביר את המילה מוכרח. תודה לך, העלמה פלת'ורן. פעם נוספת היית לי לעזר רב."

"אני -" היא אמרה, "אני שמחה ש- והמילים נתקעו בגרונה. המורה לשיקויים הודה לה בנימה של סיום, והיא ידעה שהזמן של ריאן פלת'ורן שזכרה את הרגעים הללו מגיע לקיצו. "הלוואי שלא הייתי צריכה לשכוח את זה, פרופסור סנייף!"

"הלוואי," אמר סוורוס סנייף בלחישה שקטה כל כך עד שבקושי הצליחה לשמוע אותה, "שהכל היה שונה..."

המורה לשיקויים קם מהספה, משקל נוכחותו נעלם מצידה. הוא הסתובב ושלף את שרביטו מגלימותיו, מכיון אותו לעברה.

"רגע -" היא אמרה. "לפני זה -"

איבשהו היה קשה במידה שלא תיאמן לעשות את הצעד הראשון מפנטזיה למציאות, מדמיון למעשה. אפילו אם זה רק צעד אחד שלעולם לא ימשיך. הפער נמתח כמו מרחק בין שני הרים.

מצנפת המיון מעולם לא הציעה לה גריפינדור...

...האם זה הוגן שכך יישפטו חייה של אישה?

אם את לא מסוגלת לומר זאת עכשיו, כשאפילו לא תזכרי זאת אחר כך - כשכלום לא ימשיך מהרגע הזה, בדיוק כאילו היית מתה - אז מתי תאמרי זאת למישהו?

"אני יכולה לקבל נשיקה קודם?" שאלה ריאן פלט'ורן.

עיניו השחורות של סנייף בחנו אותה בכזו עוצמה עד שהסומק שלה החל להתפשט לחזה, והיא תהתה האם הוא יודע בדיוק שהיא עדיין חלשה, ושהדבר שרצתה באמת לא היה נשיקה.

"למה לא," אמר המורה לשיקויים בשקט, השעין את ראשו לעבר הספה ונישק אותה.

זה לא היה כלל כפי שדמינה. בפנטזיות שלה הנשיקות של סנייף היו מלאות תשוקה, תובעניות, אבל זה - זה היה פשוט מביך, למעשה. השפתיים של סנייף לחצו חזק מדי על שלה, מצמידות אותן לשיניה, והזווית לא הייתה נכונה והאפים שלהם סוג של התעקמו והשפתיים שלו היו צמודות מדי ו-

רק כשהמורה לשיקויים התיישר שוב והרים את שרביטו היא הבינה.

"זו לא הייתה -" היא אמרה בנימה מתפלאת, מרימה את מבטה אליו. "זו לא - האם זו הייתה - הנשיקה הראשונה -"

ריאן פלט'ורן מצמצה במערת האבן שגילתה, מחזיקה באבן האודם המדהימה שמצאה בעפר באחת הפינות. הייתה זו מציאה מדהימה, והיא לא ידעה מדוע להביט באודם גרם לה להרגיש עצב כזה, כאילו היא שכחה משהו, משהו שהיה יקר לה.